

Jedna

Mé tělo prosí o trochu spánku.

Sedím na střeše Coronada, zatímco moje tělesná schránka se mě snaží donutit, abych slezla ze své pozorovatelný na odlomeném rameni chrliče, vlezla zpět dovnitř domu a vydala se po schodech dolů a přes celý potemnělý byt až do postele, kde bych... se prospala.

To ale nemůžu, protože kdykoli usnu, něco se mi zdá. A kdykoli se mi něco zdá, je to o Owenovi, jeho stříbřitých vlasech, studených očích a dlouhých prstech ležérně obtočených okolo rukojeti oblíbeného nože. Ve snu mi jeho zubatou čepelí přejíždí po kůži a šeptá, že někde pod vším tím masem se musí skrývat ta „opravdová“ Mackenzie Bishopová.

Najdu si tě, M, šeptá, zatímco do mě řeže. Vysvobodím tě.

Někdy mě zabije rychle, jindy si dává načas, ale každou noc se vyděšeně vymrštím do sedu, pevně se obejmu a srdce mi buší, když na kůži hledám čerstvé zářezy.

Samozřejmě tam žádné nejsou. Ani Owen už není.

Od té doby už uběhly tři týdny, ale i když v ranním šeru nerozeznám nic víc než obrys nocí zahalené střechy, oči mi stále putují k tomu místu uprostřed kruhu chrličů, kde se to stalo. Nebo kde to přinejmenším skončilo.

Neutíkejte, slečno Bishopová, stejně nemáte kam.

Vzpomínky jsou ještě tak živé: Wesley krvácí na druhé straně střechy, zatímco Owen mi tiskne čepel nože mezi lopatky a dává mi vybrat ze dvou možností, které ale ve skutečnosti žádnými možnostmi nejsou, protože se mi do kůže zakusuje ostrý kov.

Nemusí to takhle skončit.

Slova, sliby a hrozby, které mezi námi stály jen tak dlouho, abych stihla otočit klíčem ve vzduchu za jeho zády a udělat díru ve světě, otevřít Dveře do prázdnoty, vedoucí do nicoty a *nikam*, a poslat ho dovnitř.

Očima hledám tu neviditelnou, *neskutečnou* stopu. Ze dveří do prázdnoty zbyl pouhý škrábanec ve vzduchu. I když ho vlastně nevidím, vím přesně, kde se nachází. Pohledem kloužu po temném kousku oblohy, který mě zároveň vábí i odpuzuje svou nepatřičností, nepřirozeností, tím, jak je to celé *špatně*.

Dveře do prázdnoty jsou podivná, sžíravá záležitost.

Snažila jsem se znovu si přehrát celý ten den, ze soch na střeše vyčíst, co se stalo, ale všechny vzpomínky byly zničeny. Otevření dveří do nicoty je přsvětleno jako film a beze zbytku pozřelo celé dlouhé minuty, ty nejdůležitější v mém životě, a nechalo tu místo nich jen prázdný šum.

Já ale kameny vlastně číst nemusím. Já si to *pamatuju*.

Na druhém konci střechy se ze sochy oddrolí kamínek a já na rameni chrličce div neztratím rovnováhu, jak vyskočím. Hlava mi nebezpečně těžkne, jako bych chtěla omdlít, a tak slezu dřív, než stačím spadnout, a protáhnu si krk, zatímco na obzor se derou první drobký světla. Při tom pohledu ztuhnu. Vůbec nejsem na dnešek připravená, a to zdaleka nejenom proto, že jsem oka nezamhouřila. Nejsem připravená na školní uniformu přehozenou přes židli v mém pokoji, ani na novou tvář, kterou budu muset nosit spolu s ní. Nechce se mi do školy plné těl a hluku.

Nejsem připravená na Hydeskou střední.

Ale slunci je to jedno a stejně si vychází.

O pár metrů dál jeden chrlič vyčuhuje ze skupiny ostatních. Jeho kamenné tělo je zabalené do starých polštářů připevněných lepicí páskou. To první jsem ukradla ze skříně dole ve vstupní hale a to druhé zase ze šuplíku v kavárně. Je to sice dost ubohá náhražka boxovacího panáka, ale pořád lepší než nic. Když už nemůžu spát, můžu aspoň trénovat.

Teď, když svítání zalévá střechu slunečními paprsky, si opatrně odmotám bandáže z rukou a zasyčím bolestí, když ucítím, jak se mi do pravého zápěstí vrací krev. Bolest, tupá a neměnná, mi proudí do prstů. Další památka na ten den. *Owen mě drží jako ve svěráku, až mi zapraští kosti a nůž, který jsem ještě před chvílí svírala v prstech, cinkne o podlahu v Úžinách.* Zápěstí by se mi asi hojilo podstatně rychleji, kdybych netrávila čas třískáním do provizorních boxovacích panáků, ale ta bolest mě podivně uklidňuje.

Bandáž už mám skoro dole, když ucítím známé škrábání písmen na kusu papíru v kapse. Vylovím svitek a ve stále jasnějším ranním světle už zvládnou přečíst jméno uprostřed stránky.

Ellie Reynoldsová, 11

Přejedu palcem po jméně, jako bych čekala, že ucítím drážky od pera, ale tohle podivné písmo nikdy rýhy nedělá. To jen nějaká ruka v Archivu píše do knihy, která potom pošle slova přímo na můj papír. Jen co najdu zmíněnou Historii, jméno zmizí. (Nezůstane po ní jediná trvalá stopa. Kdysi jsem si chtěla dělat seznam lidí, které jsem našla a vrátila, ale můj děda by mi řekl, že nemá cenu se na nic upínat. *Stačí se chvíli na něco zadívat, řekl by, a hned nad tím začneš hloubat. A co z toho máš? Nic dobrýho!*)

Zamírím k zrezlým dveřím na střechu. Hledání Ellie Reynoldsové by mě mělo zaměstnat alespoň do doby, kdy už bude vhodnější ukázat se vzhůru. Kdybych řekla našim, že trávím své noci napul v noč-

ních mûrách a napûl boxováním do chrlicû na střeše, urcítě by mě poslali ke cvokaři. Na druhou stranu, kdybych jim měla říct jen to, jak žiju posledního čtyři a půl roku – tedy lovem a vracením Historií mrtvých – nechali by mě rovnou zavřít do blázince.

Sejdu čtyři poschodí betonových schodû a intenzivně vnímám zvuk vlastních krokû, které prořezávají ticho. Ve druhém patře mě schodiště vyvrhne do chodby zdobené žlutou tapetou a zaprášenými křišťálovými lustry. Ne jejím konci na mě čeká byt 2F a část mě by chtěla tak hrozně jít domû spát, ale ta druhá část to nechce riskovat. Místo toho se zastavím v půli cesty u kovové klece výtahu hned před skvrnou mezi starým zrcadlem a obrazem moře.

Vedle obrázku rozeznávám mezírku, malou trhlinu v tapetě, která zároveň přitahuje a odpuzuje můj pohled. Takhle člověk jasně rozezná něco, co úplně nesedí – oči to nemohou snadno najít, protože je to něco, co by neměly vidět. Asi jako tam na střeše. Ale je to vlastně jiné, protože když si sundám stříbrný prsten, nervozita zmizí a já vidím uprostřed trhliny naprosto jasně to, co jsem hledala.

Klíčovou díрку.

Dveře do Úžin.

Prstem přejeďu po černé skvrně a chvílku zaváhám. Stěny mezi světy se mi dřív zdály neproniknutelné jako z kamene, ale teď mi připadají příliš tenké. Tajemství, lži a příšery prosakují ven a ničí jasné hranice.

Oba světy si pěkně odděluj, varoval mě děda, hezky jasně a pevně od sebe.

Ale teď mám ve všem zmatek. Do Úžin mě doprovází vlastní strach a ven se se mnou táhnou zlé sny.

Popadnu kožený provázek, který mi visí kolem krku, a přetáhnu si ho přes hlavu. Klíč na jeho konci se leskne v umělém osvětlení chodby. Není můj. Tedy, není to ten dědûv, a když jsem jím poprvé otevřela dveře do Úžin, pocítla jsem hořkost nad tím, jak jednoduše nahradil můj starý klíč. Jako by byly všechny stejné.

Potěžkám ho na dlani. Voní novotou a váží o chlup méně než ten původní, ale rozhodně to není jen kus kovu, ale symbol. Skrývá se v něm varování, že klíče, svoboda, vzpomínky a životy nám mohou být kdykoli odebrány. Ne že bych si to zrovna já potřebovala připomínat. Na to se mi Agátin výslech příliš vryl do paměti.

Uběhlo jen pár dní. Dost na to, aby vybledly modřiny, ale ještě ne dostatečně dlouho, aby se mi zahojilo zápěstí. Agáta seděla v křesle, mile se usmívala, já jsem seděla na židli a snažila se zamaskovat, jak moc se mi třesou ruce. Neměla jsem klíč, protože mi ho sebrala, a tak ani únikovou cestu z Archivu. Potíž je v tom, vysvětlila mi Agáta, že jsem nahlédla systému pod pokličku. Šlo tedy o to, jestli si to smím pamatovat? Nebo by měl Archiv vymazat všechno, co jsem v jeho pověření kdy viděla a dělala, a nechat mi jen díry v paměti a osvobodit mě od tíhy toho všeho?

Pokud bych měla na vybranou, řekla jsem jí, raději bych se naučila žít s tím, co vím.

Doufejme, že jste se rozhodla správně, odpověděla Agáta, když mi vtiskla do dlaně nový klíč a dodala: *Snad jsem si vybrala správně i já.*

Teď stojím na chodbě, strkám klíč do skvrny na žluté tapetě a dívám se, jak z klíčové dírky vystupují stíny a vpíjejí se do tapety jako inkoust, až vytvoří dveře. Když je hotovo, světlo orámuje obrysy dveří a já se donutím otočit klíčem. Chvilí se k tomu ale nemůžu odhodlat. Ruce se mi začínají třást, a tak sevřu klíč pevněji, až se mi kov zakousne do kůže a bolest mě vrátí zase do reality. Potom se opřu do dveří a vstoupím do Úžin.

Když se za mnou dveře zabouchnou, zadržím dech, jak to dělají děti, když přecházejí okolo hřbitova. Je to pověra. Jako by člověk doufal, že se nestane nic zlého, pokud se nenadechne. Přinutím se chvilku postát ve tmě, než mé tělo pochopí, že Owen tu není, že tu jsem jen já a někde ve spleti chodeb ještě Ellie Reynoldsová.

Vrátit Ellie nedá moc práce, zato najít ji ano.

Historie se stopují nejlépe, když utíkají, protože vrhají vzpomínky jako stíny na každý centimetr země, kterého se dotknou. Ale Ellie zůstává na místě, schoulená v nejzazším koutě mého revíru. Když ji najdu, jde se mnou jako ovečka, což je dobře. Opírám se o vlhkou stěnu, abych okamžitě neusnula. Odvleču se k očíslovaným dveřím, které vedou domů. Široce zívám, když sahám po klíče na dveřích označených římskou jedničkou. Vyjdu zase do Vnějšku a uleví se mi, když najdu druhé patro tak tiché, jak jsem ho opustila. V Úžinách, kde se zastavuji hodiny, člověk snadno ztratí pojem o čase a dnes si víc než kdy jindy nemůžu dovolit přijít pozdě.

Slunce proudí okny do bytu, když za sebou opatrně zavřu dveře a přejdou přes obývací. Mé kroky maskuje zvuk kávovaru a tichý šum televize. Pod ukazatelem data a času – středa, šest patnáct – žvaní hlasatel o dopravě a sportu a potom přejde k jinému tématu.

„Jako další,“ oznámí a prohrabe se stohem papírů, „tu máme zneklidňující zprávu. Nezvěstná osoba. Místo činu utopené v chaosu. Bylo to vloupání? Únos? Nebo něco horšího?“

Moderátor ze sebe až příliš nadšeně chrlí informace, ale mě spíš zaujalo to, co se děje v rámečku na obrazovce za ním. Napůl cesty k televizi mě tlumený zvuk rodičovských kroků upozorní, že stojím v šest ráno uprostřed bytu v upnutém černém oblečení Správce.

Zapadnu do sprchy a bleskově pustím sprchu. Pod proudem teplé vody je mi skvěle. Horkem mi povolí bolavé ramenní svaly a pleskání vody naplňuje místnost jednotvárným, uklidňujícím šuměním. Pomalu se mi klíží oči, když...

Zavravorám a zachytím se okamžik před tím, než spadnu obličejem na zeď. Bolest mi projede rozbolavělým zápěstím, když se odtlačím od kachliček. Raději si pustím studenou a kleju pod fousy. Ledová voda mi bubnuje do kůže a z teplotního šoku je mi sice mizerně, ale alespoň mě to probudilo.

Když zabalená v ručníku a se správcovskými šaty pod paží přecupi-

tám napůl cesty ke svému pokoji, otevřou se dveře rodičovské ložnice a z nich se vykulí táta. V ruce svírá hrnek s kafem a vyzařuje svou obvyklou auru nevyspání a předávkování kofeinem.

„Brýráno,“ zamumlám.

„Velký den, holčičko,“ políbí mě na čelo. V tu chvíli mnou projede jeho náboj – ten, který v sobě nosí všichni lidé a který se skládá ze zvuků jejich myšlenek a vzpomínek. Všechny ty obrazy drží na uzdě jen můj prsten Správce. „Jsi připravená?“ ptá se.

„To nevím,“ odpovídám, zatímco potlačuju nutkání mu říct, že vlastně nemám na vybranou. Místo toho si vyslechnu, jak se tomu jistě postavím čelem. Dokonce se zmůžu i na úsměv a pokrčení rameny. „Jistě,“ vypravím ze sebe, ještě než uteču k sobě.

Ledová sprcha mě možná zvládla probudit, ale ani ona mě nemohla připravit na školní uniformu, která na mě čeká položená přes židli. Voda z vlasů mi stéká do očí, když si váhavě prohlížím černé tričko s límcem, stříbrnou lemovkou a erbem školy nad náprsní kapsou a kostkovanou sukni s černostříbrnozelenozlatým vzorem. Barvy Hydeské střední. Ve školním prospektu se kluci a holky učí pod stoletými duby, které z jedné strany lemují kovaný plot a na druhé se tyčí budova obrostlá mechem. Z obrázku číší styl, šarm a dobře strážovaná nevinnost.

Natáhnu se po čerstvě nabitém telefonu a pošlu Wesleymu esemesku:

Nejsem na to připravená.

Wesley Ayers, který se mi sám do mobilu zapsal jako *Wesley Ayers, komplic*, už je týden pryč. Odjel hned po svatbě svého otce na „integrační líbánky rodiny“. Ale podle toho, jak často mi píše, se zdá, že se integraci spíš vyhýbá.

Za chvíli přijde odpověď.

Jsi Správce. Ve volném čase lovíš obživlé záznamy mrtvých. Jsem si jistě, že soukromou školu zmákneš taky.

Skoro ho vidím před sebou, jak si při těch slovech dává ruce za hlavu, vytahuje jedno obočí a jeho oříškové oči orámované černými linkami září vřelostí. Kousnu se do rtu, na kterém se mi usadil sotva znatelný úsměv. Snažím se vymyslet nějakou chytrou odpověď, když pípne další esemeska.

Co máš na sobě?

Zrudnu. Víím, že si dělá jen legraci, protože uniformu viděl ještě před odjezdem, ale proti své vůli si vzpomenu na to, co se stalo minulý týden v zahradě na svatbě jeho táty. Jak se jeho rty v úsměvu otřely o mou čelist, jak mnou s jeho dotykem pronikla teď už známá kakovonie bicích a baskytar, než jsem v sobě našla sílu ho odmítnout. Když jsem se k tomu konečně odhodlala, probleskla mu pohledem bolest. Před ostatními ji možná dovedl skvěle maskovat, ale já si jí všimla. Rozoznala jsem ji v jeho obličejí, když se odtáhl, v jeho ramenou, když ucouvl, a v koutcích úst, když řekl, že je vše v pořádku. *Mezi námi*. Moc jsem mu to chtěla věřit, ale neuvěřila a nevěřím.

Proto tu ještě stojím v ručníku a snažím se přijít na to, co mu odpovědět, když zaslechnu, jak se dveře od bytu otevírají a zase zabouchnou. O vteřinu později mě volá zadýchaný hlas a někdo klepe na dveře mého pokoje. Odhodím telefon.

„Zrovna se oblíkám.“

Dveře se rozletí, jako by to bylo pozvání dovnitř. Zastavím je dlaní a zase zavřu.

„*Mackenzie*,“ povzdychne si máma, „chci se jen kouknout, jak ti padne uniforma.“

„Však ji uvidíš hned, až si ji obleču,“ štěknou.

Ztichne, ale vím, že ještě pořád stojí v chodbě za dveřmi. Přetáhnu si triko přes hlavu a zapnu sukni. „Nemáš být náhodou dole v kavárně,“ volám na ni, „a otevírat?“

„Nechtěla jsem tě propásnout,“ odpovídá máma přes dveře, „dněska je tvůj první den...“

Hlas se jí zachvěje a potom se vytratí. Hlasitě si povzdechnu. Máma konečně pochopí a stáhne se dál do chodby. S jejími kroky si ještě chvíli hraje ozvěna. Když se konečně objevím, sedí u kuchyňského stolu v zástěře s logem Bishopovy kavárny a listuje si letákem s pravidly Hydské střední. (Studentům se doporučuje, aby byli ochotní, ohleduplní a zdvořilí. Nevhodný je make-up, piercing, nepřírodně obarvené vlasy a vyzývavost. To slovo v tom letáku opravdu stojí. Zvýraznila jsem pasáže, které se jistě budou líbit Lyndsey. Jenom proto, že bydlí hodinu cesty odsud, ji přece nepřipravím o trochu legrace na můj účet.)

„Tak co?“ ptám se, zatímco mámě dopřávám jednu pomalou otočku. „Co ty na to?“

Vzhledne a usměje se, ale oči se jí podezřele lesknou. Víam, že jsem vkročila na zrádnou půdu. Stáhne se mi žaludek. Snažila jsem se, jak nejvíc jsem mohla, abych na tu *záležitost* nemyslela, ale při pohledu na mámin obličej, ve kterém spolu zlehka zápasí smutek a tvrdohlavé veselí, si stejně musím vzpomenout na Bena.

Mého mladšího brášku zabili minulý rok na cestě do školy. Bylo to pár týdnů před letními prázdninami. Ten strašný den, kdy jsem se na podzim vrátila do školní lavice jen já a Ben ne, zůstane navždy jedním z nejčernějších momentů naší rodinné historie. Bylo to jako vykvrácet, jen to víc bolelo.